

HUID TEGEN HUID

Leesexemplaar

In de reeks over medium Caro Westerhof:

Wat hij mij zei

En wat als er meer is?

Lees ook de thrillers over Kathleen Verlinden!

Alle delen kunnen los gelezen worden.

Hou van mij

Het eerste topboek in de Kathleen Verlinden-reeks

Laat me los

Bij een schreeuw om hulp valt er geen tijd te verliezen

Vergeet mij niet

Wanneer je tot diep in je ziel gebroken bent

Vergeef me

Als vergeten onmogelijk is...

Zuur

Een bijtend scherpe whodunit

Kwijt

Wat als die ene kans bestaat dat zij er toch nog is?

Femme fatale

Het sensueelste verhaal tot nu toe

Het perfecte meisje

Niets is zo perfect als het lijkt!

Gebroken glas

Scherven brengen niet altijd geluk

ANJA FELIERS
Huid tegen huid

Van Halewyck

*Huid tegen huid
werd nog krachtiger
dankzij mijn jongste dochter Tara,
die telkens opnieuw
mijn hersenspingsels voedt.*

Leesexemplaar

Proloog

De duisternis die haar omsloot was donkerder dan het diepste zwart dat ze ooit gezien had. De pijn in haar borstkas scheurde haar lichaam in tweeën.

Ze wilde het uitschreeuwen.

Roepen, smeken om hulp, maar alle woorden bleven genadeloos vastzitten in haar keel. Het bloed dat uit haar mond gulpte, kon ze niet tegenhouden.

Het leek alsof al haar ledematen het contact met haar hersenen kwijt waren. De signalen die ze uitzonden bereikten hun bestemming niet. Het was zinloos. Ondanks alles besepte ze dat.

Toen haar lichaam door vastberaden handen werd opgetild, kon ze niet anders dan het weerloos toelaten.

Ze hoorde takken kraken, breken terwijl ze weggedragen werd.

Ze staaarde naar schimmen boven haar.

Grillige schaduwen maakten haar nog angstiger dan ze al was.

Ze wist dat deze persoon niets goeds met haar voor had. Ze wist dat ze niet op een redding moest hopen.

Ze wist dat ze te veel wist. Dat ze te veel gezien had. Dat haar einde nabij was. Ze kon alleen maar hopen dat het niet lang meer zou duren.

Takken striemden haar gezicht. Ze voelde het wel, maar het was niets in vergelijking met de pijn die haar hele lichaam teisterde.

Ze merkte dat ze huilde.

Toen haar lichaam ruw op de grond neergelegd werd, staarde ze in de ogen boven haar. Er stond geen greintje medeleven in, alleen maar onrust.

Ze wilde haar armen nog uitstrekken, smeken om genade, maar opnieuw weigerden ze dienst.

Er werd iets op haar gezicht gegooid. Ze schrok ervan. Ze rook de geur van vochtige bladeren. Langzaam voelde ze hoe haar lichaam toegedekt werd. De duisternis werd nu totaal.

Ze slikte moeizaam, proefde haar eigen bloed.

Nee, dacht ze.

Nee, dit kan niet waar zijn.

Ze hoorde een stem. Alsof er nog iets tegen haar gezegd werd, maar de betekenis van de woorden drong niet tot haar door.

Gekraak van bladeren en het geluid van brekende takken maakten haar duidelijk dat ze alleen achtergelaten werd.

De radeloosheid overspoelde haar plotseling. Ze wist dat dit het einde werd. Haar einde.

‘Mama’, fluisterde ze woordeloos, terwijl het bloed opnieuw haar keel in liep. Ze wilde haar hoofd schudden. Tranen stroomden onophoudelijk uit haar ogen.

Haar buik leek open te scheuren.

Met de laatste krachten die ze in zich had, sloeg ze haar arm om haar buik heen om de pijn die haar verslond te doen stoppen.

‘Mama’, fluisterde ze opnieuw. ‘Mama, help me...’

Deel 1

Leesexemplaar

Ik kijk naar jou.
Terwijl je slaapt.
Je bent zo dichtbij en tegelijkertijd zo oneindig ver weg.
Nabij. Maar ook weer niet.
Mijn hand reikt uit naar jou.
Ik hoor je ademhaling. Word er rustig van.
Ik ruik jouw geur. Die zo herkenbaar is. Die geur die alleen
maar van jou is. En van mij. Van ons beiden.
Wanneer ik jou voorzichtig aanraak, voel je mij. Je glimlacht
in je slaap. Draait je onbewust zoekend om.
Alleen besef je het niet.
Dat ik bij je ben. Dat ik toch bij jou ben.
Ik heb je niet verlaten. Niet helemaal.
Je moet weten dat ik altijd bij jou zal blijven. Ook al heb je
verdriet om mij.
Ook al denk je dat alles wat ooit tussen ons geweest is,
voorgoed voorbij is.

Caro

Het was zondagochtend. Het was nog erg vroeg. Ik maakte pannenkoeken in de stilte die nu nog in het huis hing. De meisjes sliepen nog en voorlopig zou ik dat zo ook laten. Die uren op zondagvoormiddag, zo even helemaal alleen, deden me deugd.

Na Cas' dood had ik besloten om mijn bloemenwinkel op zondagvoormiddag te sluiten. Ik had die zondag echt nodig om mijn batterijen weer op te laden. Het harde werk tijdens de week in combinatie met de zorg voor de meisjes was al uitputtend genoeg.

Gelukkig kwamen Cas' broer Léon en zijn vrouw Daphne elke zondagvoormiddag een paar uurtjes op de meisjes letten. Zo kon ik zoals iedere week naar het bos in Eigenbilzen rijden, samen met Max, onze Franse bulldog.

Ik had Max geadopteerd uit het asiel waar mijn zus gewerkt had, als herinnering aan haar.

Het verlies van mijn man Cas en mijn zus Sasha zo kort na elkaar en ook de manier waarop, was zwaar en woog nog op mij en mijn twee dochtertjes. De komst van Max maakte alles een beetje draaglijker. Hij leidde de meisjes vaak af op momenten dat het verdriet hen overviel. Langzaam bracht hij de glimlach wat vaker terug op hun gezichtjes.

Het hielp ook dat Cas niet helemaal weg was.

Ja, hij was dood.

Ja, ik zou hem nooit meer in levenden lijve zien. Ik zou hem nooit meer écht kunnen aanraken. Ik zou hem niet meer écht in mijn armen kunnen voelen.

Hij was weg, dat besepte ik maar al te goed.

Maar toch was hij ook nog bij me. Ik kon zijn stem nog horen. Zijn stem die me begeleidde over de dood heen. Die me geruststelde.

Het was iets waar ook ik nog steeds niet helemaal gewoon aan was geraakt. Wat ik ook moeilijk uitgelegd kreeg. Dat ik nog steeds contact had met Cas, was iets wat ik niet met iedereen deelde. Durfde te delen. Ik schuwde de blikken die dan uitgewisseld werden. Blikken die lieten uitschijnen dat er iets niet goed zat in mijn hoofd. De meewarige glimlach die er vaak mee gepaard ging, bewees dat mensen er vaak niet klaar voor waren.

De vraag was of ik er na al die tijd klaar voor was. Ook ik moest nog steeds wennen aan het feit dat Cas er nog was. Ook ik kreeg dit fenomeen niet op een logische manier verklaard.

Gekrab aan de buitendeur maakte me duidelijk dat Max, die ik elke ochtend even buitenliet, het welletjes vond. Toen ik de deur opende, stormde hij op zijn onhandig kleine pootjes naar binnen terwijl hij een zacht knorrend geluidje maakte. Het was op zijn onhandigheid dat we allen verliefd waren geworden toen we in Sasha's asiel een hond gingen kiezen. En nog steeds wist dat gekke beest ons dagelijks te charmeren.

Ik sloot de achterdeur en liep Max achterna, terug de keuken in. Toen ik naar het kookeiland liep en de pan van het vuur haalde, stond Max meteen naast me.

‘Heb je honger, jongen?’ zei ik hardop.

Ik haalde de laatste pannenkoek uit de pan en schoof hem op het stapeltje dat ik al gemaakt had. Als de meisjes straks wakker werden, kon ik ze gemakkelijk even opwarmen.

Ik liep naar de kast, haalde Max’ hondenbrokken eruit en vulde zijn bak, die in de berging naast de keuken stond. Max bekeek mijn handelingen kritisch. Ik wist dat hij meer zin had in de pannenkoeken, ook al waren die eigenlijk niet goed voor hem.

Zijn honger was echter te groot om veel weerstand te bieden en toen hij zich even later gulzig over zijn bak boog, liep ik weer de keuken in.

Ik ging op een van de hoge krukken aan de keukentafel zitten en legde enkele pannenkoeken op mijn bord terwijl ik van mijn kopje espresso dronk.

Ik zette de televisie aan, in de hoop daar nog iets van de herhaling van het nieuws mee te pikken.

Terwijl ik wachtte tot de infomercials voorbij waren, dacht ik aan Romi Vanmulder. Het meisje van zeventien uit Bilzen dat vrijdag na school niet meer thuis was gekomen. Ik hoorde er gisteren voor het eerst over in de bloemenwinkel. Een paar klanten vertelden me dat het meisje verdwenen was en dat de politie het meteen heel ernstig nam.

Terwijl ik luisterde naar de weinige details over haar verdwijning dacht ik terug aan de ontvoering van Loïs, mijn eigen dochter, nu bijna een halfjaar geleden. Het beklemmende gevoel dat zich sindsdien verankerd had in mijn lichaam stak hardnekkig de kop op en deed me opnieuw beseffen dat we niet veilig waren. Niet voordat

Rolf gevat zou worden. Rolf, die een halfjaar geleden Loïs ontvoerd had. We konden haar nog uit zijn handen redden, maar hij was ontsnapt. De politie dacht dat hij gevlucht was naar Frankrijk. Er was een arrestatiebevel voor hem uitgevaardigd en de politie had er goede hoop op dat ze hem zouden kunnen vatten. Maar dag na dag, week na week verstreek en bijna zes maanden later was Rolf nog steeds niet ingerekend. Het besef dat hij kon terugkomen en elke dag zou kunnen toeslaan, hing als het zwaard van Damocles boven mijn hoofd en had me het huis doen beveiligen als een fort.

De aankondiging van het nieuws deed me opkijken. Ik nam de afstandsbediening en verhoogde het volume.

De verdwijning van Romi Vanmulders was nog steeds een van de hoofdpunten, net zoals het nieuws dat Marc Dutroux pogingen ondernam om weer vrij te komen.

Ik schudde verbijsterd mijn hoofd toen ik besepte dat uitgerekend deze twee feiten elkaar dit weekend kruisten. Hoe wreed kon de realiteit zijn?

Ik vergat mijn pannenkoeken toen het nieuws rond Romi's verdwijning het journaal echt opende. Al snel bleek dat er weinig nieuwe gegevens waren. Dat Romi vrijdagmiddag de school verlaten had in het gezelschap van een groepje vriendinnen, maar dat hun wegen snel scheidden. Een eerste zoekactie in de buurt van Bilzen en op de terugweg naar haar woonplaats in Hoelbeek leverde niets op. De politie noemde haar verdwijning onrustwekkend en zette samen met Child Focus een verdere zoekactie op touw.

Toen Romi's moeder in beeld kwam, voelde ik hoe de misselijkheid me overspoelde. Haar woorden drongen

nauwelijks tot me door. Ik zag alleen de paniek in haar blik. Een paniek die ik meteen herkende.

Een beklemmend gevoel kneep mijn keel dicht. Beelden van Loïs op die veel te warme zolder van de kleuterschool in Eigenbilzen overspoelden me. Ik schudde met mijn hoofd om ze terug te dringen, maar dat was moeilijk. Vaak nog werd ik badend in het zweet wakker wanneer ik voor de zoveelste keer in mijn dromen te laat kwam. Wanneer ik haar ophief in mijn armen. Koud en levenloos.

De stem van het nieuwsanker haalde me terug naar de werkelijkheid.

Op dat ogenblik verscheen het vertrouwde gezicht van Frederic De Jong van de politie van Bilzen. Frederic en zijn team hadden er zes maanden geleden alles aan gedaan om Loïs terug te vinden. Ook na de hele toestand was hij geregeld blijven langskomen. Hij bleef me standvastig op de hoogte houden van alles wat te maken had met de zoektocht naar Rolf. Hij was erg vertrouwd gaan aanvoelen. Het sterkte me te weten dat de politie de dreiging rond Rolf nog steeds serieus nam en alert bleef.

Het was goed dat Frederic met dit onderzoek belast was. Zijn ervaring zou cruciaal zijn in het vinden van Romi en ik wist zeker dat hij de onderste steen zou bovenhalen om haar terug te vinden.

Het volgende hoofdpunt volgde genadeloos. De stem van het nieuwsanker klonk neutraal toen ze vertelde dat Marc Dutroux een stapje dichterbij de vrijheid was. De rechtbank liet hem onderzoeken door een team van psychologen die moesten beoordelen of hij opnieuw zou moorden als hij zou vrijkomen.

Ik dacht opnieuw aan Rolf. Zou hij ooit gevonden worden of zouden we met deze dreiging moeten leren leven? En als hij gevangen werd, hoe lang zou hij uiteindelijk effectief zitten?

Ik dronk van mijn koffie en schudde mijn hoofd. Soms dacht ik eraan om met de meisjes naar het buitenland te vluchten. Ergens samen een heel nieuw bestaan op te bouwen, ver weg van de dreiging die van Rolf uitging, maar tegelijkertijd besepte ik dat ik hem net dan misschien vrij spel gaf. Hier had ik Frederic en de politie op wie ik kon terugvallen. Mijn ouders, mijn broer, Cas' broer en mijn schoonzus. Cas' ouders. Ik had een vangnet. Als ik weg zou trekken, zou ik er helemaal alleen voor staan, zonder de garantie dat Rolf ons niet zou vinden.

De deurbel deed me opkijken. Max begon te blaffen. Haastig liep ik naar hem en zette hem even in de wasplaats die grensde aan de keuken. Ik wilde niet dat zijn geblaf de meisjes zou wekken.

Ik keek automatisch op de klok en besepte dat mijn schoonbroer Léon en zijn vrouw Daphne er waren. Via de videofoon in de keuken zag ik inderdaad dat zij het waren.

Ik stond op en liep door de gang naar de voordeur. Sinds Cas' en Sasha's dood en Loïs' ontvoering was ik extra waakzaam. Vroeger was iedereen welkom bij de achterdeur, maar die gewoonte had ik geschrappt. Een stevige houten poort scheidde de voorzijde van het huis van de achterzijde en de tuin. Ook had ik op aanraden van Frederic een alarminstallatie in het huis en camera's aan de buitenzijde van het huis en de bloemenwinkel laten plaatsen. Het leek misschien overdreven, maar elke ingreep

die mijn gemoedsrust kon verhogen was het waard. Het was belangrijk dat ik wist dat de meisjes en ik veilig zouden zijn. Het was duidelijk geworden dat Rolf over lijken ging om zijn dochter terug te krijgen en ik zou doen wat mogelijk was om dat te verhinderen.

Voor Sasha. En voor Nouk.

Toen ik de voordeur opende en Léon en Daphne binnenliet, deed ik teken dat ze zich stil moesten houden.

‘Ze slapen nog’, fluisterde ik. Léon en Daphne kusten me en samen liepen we naar de keuken.

‘Mmm, pannenkoeken’, glimlachte Daphne goedkeurend terwijl ze plaatsnam op een van de krukken.

‘Ik heb er genoeg gemaakt voor iedereen’, reageerde ik.

Ik nam borden, bestek en kopjes uit de kasten en dekete snel de tafel.

‘Neem gerust zoveel als jullie willen. Er is echt genoeg, hoor.’

‘Zal ik met je meegaan?’ vroeg Daphne toen ze zag dat ik aanstalten maakte om mijn autosleutels te nemen.

‘Nee, ik ga liever even alleen’, zei ik. ‘Het is een drukke week geweest en ik wil mijn hoofd helemaal leegmaken.’

‘Slaap je wel goed?’ vroeg Daphne bezorgd.

Ik knikte en glimlachte. Daphne pikte snel op of ik me goed voelde of niet.

‘Laten we de meisjes beter nog even liggen?’ vroeg Léon. Terwijl hij de vraag stelde, was zijn blik op het televisiescherm aan de muur gericht. Daphne volgde zijn blik.

‘Heb je het gehoord van dat verdwenen meisje?’ vroeg ze terwijl ze me oplettend aankeek.

‘Ja, ik hoorde er gisteren over in de winkel. Ze hebben blijkaar nog geen enkel spoor.’

‘Arme ouders’, zuchtte Daphne.

‘Blijkbaar is er alleen een moeder’, reageerde ik.

Daphne keek me aan.

‘Jij weet als geen ander wat ze doormaakt’, antwoordde ze.

Ik knikte en vocht tegen het pijnlijke gevoel in mijn maag.

Ik draaide me om en nam de autosleutels van de keukenkast.

‘Ik ga nu’, zei ik ontwijkend. ‘Ik ben over twee uurtjes terug.’

‘Wil je echt niet dat ik meega?’

Ik wist dat ze het goed bedoelde, dat Daphne alleen maar bezorgd om me was, maar soms wilde ik dat niet iedereen dat steeds vroeg. Soms was het voor mij gewoon genoeg dat ze er waren. Zonder dat ze vragen stelden. Zonder dat ze steeds lieten blijken dat ze wisten hoe zwaar het voor me was. Het feit dat ik steeds door iedereen onder een vergrootglas bekeken werd en dat mijn problemen steeds uitvergroot werden, maakte het dikwijls nog vermoeiender voor me. Maar hoe vaak ik hun dat ook probeerde uit te leggen, het leek meestal niet echt door te dringen.

*Help mij, Caro.
Zoek mij.
Vind mij.*

Leesexemplaar

Het was nog vroeg. Er hing een fijne laag mist in het bos. Als een sluier kronkelde hij tussen de bomen, die langzaam leken te bewegen. Alsof ze met hun takken de nevel subtiel probeerden te verjagen.

Het voelde koud aan, de eerste echte koude sinds het begin van de herfst. Ik dook dieper in mijn jas en stak mijn handen stevig in mijn jaszak. De zon deed schuchtere pogingen om door te breken. Een kleine bundel licht viel nu en dan tussen de bomen.

Ik ademde diep in en liet de geur van het bos en van de gevallen bladeren tot me doordringen. Terwijl ik langzaam stapte op het bospaadje keek ik glimlachend naar Max, die aan zijn leiband op zijn korte pootjes door de bladeren liep en ijverig in het rond snuffelde.

Het deed deugd zo even te ontsnappen. Even alleen maar tijd voor mezelf. Met mijn eigen gedachten. Luisterend naar niets anders dan de ritselende bladeren onder mijn voeten. Wetend dat de meisjes in goede handen waren en dat ik me enkele uren geen zorgen om hen hoefde te maken.

Ik kende de weg. Zelfs met mijn ogen dicht. Het pad dat ik nu volgde, lag niet ver weg van de verbindingsweg tussen Gellik en Eigenbilzen. Als je goed luisterde, hoorde je vaag een enkele auto die verderop voorbij reed.

Mijn aandacht werd getrokken door Max, die plots stokstijf bleef staan en zijn blik richtte op iets verderop

in het bos. Ook ik bleef stilstaan en keek hem verbaasd aan.

‘Wat is er, jongen?’ vroeg ik zacht, alsof ik onbewust aanvoelde dat ik stil moest zijn. Had hij een hert gespot? Ik volgde Max’ blik, maar zag niet meteen iets waardoor hij gealarmeerd kon zijn.

Ik wilde hem net aanmanen om door te lopen, toen hij vreemd gromde. Hij deed enkele stappen in de richting van het struikgewas, weg van het veilige pad. Hij stond plotseling stokstijf en gromde ingehouden.

Opnieuw volgde ik zijn blik.

Toen hij weer in beweging kwam en haastig door het struikgewas liep, volgde ik hem spontaan, nieuwsgierig naar wat hij gezien had.

Net als Max staarde ik ingespannen voor me uit. Toen Max opnieuw gromde en stilstond, zag ook ik wat hem zo verontrust had.

Verderop tussen de bomen ontwaarde ik een gedaante in de mist. Eerst vermoedde ik nog dat het iemand was die van het pad was geraakt en tussen de bomen in de mist dwaalde, maar toen ik voorzichtig naderde, besepte ik dat dit niet zomaar ‘iemand’ was.

Ik hield halt en hurkte. Ik trok Max dicht tegen me aan en voelde hoe gespannen zijn spieren stonden. Zijn ogen waren opengesperd en hij gromde nog steeds.

‘Sjjj’, maande ik hem aan, mijn blik ondertussen gericht op de gedaante voor me.

Terwijl we stil toekeken, voelde ik hoe een onwerelds gevoel zich van me meester maakte.

Een stem weerklonk. Het was de stem van een vrouw. Een jonge vrouw. Ik kon ze niet negeren.

Ademloos keek ik toe hoe de jonge vrouw in de mist zich tot mij richtte. Haar dwingende blik zocht de mijne en boorde zich in mijn ziel.

Ik hoorde hoe ze mijn naam zei. Ik hoorde wat ze vroeg.

Het leek alsof er niets anders meer toe deed. Alsof er niets anders meer was. Alleen zij en ik.

Ik probeerde het gevoel van verbijstering te verdrijven. Ik besepte dat ik moest opletten. Dat dit een reden had.

Ik knikte terwijl ik aandachtig luisterde naar haar stem, die steeds hetzelfde herhaalde.

Ik knikte langzaam. Beloofde haar vraag te beantwoorden.

Ze glimlachte. Niet meer dan dat. Alsof ze honderd procent vertrouwde op mijn woord dat ik haar gegeven had.

Toen boog ze zich voorover. Nu pas zag ik de piepkleine gedaante naast haar. Ze strekte haar hand naar hem uit. Ze keek nog eenmaal op. Haar blik was hypnotiserend maar duidelijk.

Toen draaide ze zich om en samen verdwenen ze, hand in hand, tussen de bomen, in de mist.

Max wrong zich los uit mijn armen en wilde de twee gedaantes achternagaan, maar ik hield hem tegen aan zijn leiband.

Een tijdlang bleef ik zo gehurkt zitten. Herhaalde ik de woorden die zij mij gezegd had.

Ik wist wat ze gevraagd had.

‘Help mij.

Zoek mij.

Vind mij.’

Op de terugweg naar Bilzen vochten de beelden in mijn hoofd om een plaats. Ik was overrompeld door wat mij overkomen was. Ik besepte dat dit niet normaal was. Dat ik getuige was geweest van iets wat door het menselijke oog niet waarneembaar was.

Mijn blik gleed even naar Max, die onschuldig hijgend op de achterbank zat. Ik was er zeker van dat ook hij de gedaante van de jonge vrouw had gezien. En dat was niet de eerste keer geweest. Max reageerde wel vaker wanneer ik onbewust registreerde dat Cas ‘in de buurt’ was. Vaak door op te springen of door te grommen, alsof ook hij een zesde zintuig had.

Mijn gedachten gingen tekeer. Ik moest hier met iemand over spreken. Iemand die op de hoogte was van het feit dat ik nog contact maakte met Cas. Iemand die met een open blik zou meekijken, die onbevooroordeeld zou luisteren naar de vreemde waarneming die mij te beurt was gevallen.

Ik wilde niet naar huis. De meisjes zouden nu ondertussen wakker zijn en in hun bijzijn probeerde ik het zo min mogelijk te hebben over de gave die ik leek te bezitten na Cas’ dood.

Ariana.

Zij was al jarenlang mijn beste vriendin en geloofde oprecht dat wat mij overkomen was echt was. Dat het geen illusie was van een wanhopige vrouw die haar man verloren had.

Ik reed naar het centrum van Bilzen, parkeerde mijn auto op het marktplein bij het stadhuis en liep samen met Max naar het appartement op het plein waar Ariana na het debacle met Rolf was gaan wonen.

Het was rustig in het centrum. Toen ik aanbelde, reageerde Ariana vrij snel via haar parlofoon.

‘Ik ben het’, zei ik. Zonder verdere uitleg te hoeven geven, ging de zoemer en klikte de deur open. Ik tilde Max op en liep de trap op naar de eerste verdieping.

Boven stond Ariana al in de deuropening te wachten.

‘Dat is telepathie, zeker?’ zei ze lachend terwijl ze de deur verder opende. ‘Ik had al een voorgevoel dat je zou langskomen.’

Ik lachte en liep haar appartement binnen.

‘Blijkbaar heb jij ook een gave ontwikkeld’, zei ik mysterieus. Ariana pikte de ondertoon in mijn stem op en keek me onderzoekend aan.

‘Is er weer iets gebeurd? Heeft Cas weer iets gezegd of gedaan?’

Ariana wist dat Cas zich regelmatig toonde aan mij.

‘Nee’, zei ik. ‘Dit is een totaal nieuwe ervaring en ik weet niet wat ik ermee moet.’

Ariana keek me verbaasd aan terwijl ik Max in haar woonkamer op de grond zette.

‘Je maakt me nieuwsgierig. Een kop koffie kun je zeker wel gebruiken?’

‘Ja, graag.’

Ik volgde haar naar de open keuken en nam plaats aan de tafel.

Terwijl ze koffie maakte en Max een kommetje met water voorschotelde, begon ik aan mijn verhaal.

Ik vertelde haar over de gedaante in het bos van Eigenbilzen. Over haar stem die ik had gehoord en over haar verzoek. Ik vertelde haar ook over de kleine gedaante naast haar.

Ariana luisterde zonder me te onderbreken. Ze bleef stil toen ik uitgepraat was en streek door haar bruine krullen.

Ik dronk van mijn koffie en keek haar aan.

‘Dit is de eerste keer dat ik een andere stem dan die van Cas hoor.’

‘En van Sasha’, vulde ze aan.

‘Ja, maar Sasha hoor ik zeer zelden. En Cas en Sasha zijn intimi. Deze jonge vrouw ken ik niet.’

Ariana keek door het raam dat aan de voorzijde van haar appartement uitgaf op het marktplein.

‘En je weet zeker dat de mist je geen parten speelde?’

‘Ja, dat weet ik zeker. En ook Max pikte op dat er iets was.’

Max spitste zijn oren toen ik zijn naam noemde. Hij liep naar me toe en duwde zijn kop tegen mijn been aan. Op automatisme begon ik hem te aaien.

‘En daarbij hoorde ik haar stem duidelijk in mijn hoofd. Op dezelfde manier zoals ik het hoor bij Cas. En nee, het was niet Cas’ stem. Dit was een onbekende stem. Van een jonge vrouw.’

‘En wat vroeg ze?’

‘Ze zei: “Help mij. Zoek mij. Vind mij.”’

Opnieuw zweeg Ariana. Ik zag dat ze nadacht.

‘Ik weet niet goed wat ik ervan moet denken. Het klinkt zo raar. Zoek mij. Vind mij. Betekent het dan dat ze weg is? En op welke manier dan?’

Ariana keek me indringend aan.

‘Dat meisje dat vrijdag verdwenen is. Hoe heet ze ook alweer? Romi? Ja, Romi. Zij is weg.’

Ik keek Ariana weifelend aan.

‘Als zij het was, zou dat betekenen dat ze dood is.’

Ariana sloeg een hand voor haar mond.

‘Shit’, zei ze toen de betekenis tot haar doordrong.

‘Ik moet toegeven dat ik daar ook al aan gedacht heb. Maar wat betekent het dan dat ik haar daar in het bos gevonden heb? Betekent het dat haar daar iets overkomen is? Dat zij daar is gestorven en daar nu rond dwaalt? Was het daarom dat ze vroeg dat ik haar moest zoeken en vinden?’

‘Goh’, zei Ariana na een lange stilte. Ze schudde peinzend haar hoofd.

‘Ik weet niet hoe ik hierover moet denken. Dit is zo...’ Ze keek me vertwijfeld aan. ‘Dit is zo raar allemaal. Waar hebben we het over? Over een dode jonge vrouw die om hulp vraagt? Weet je hoe bizar dat klinkt?’

Ik sloot mijn ogen een tel en streek vermoeid over mijn gezicht.

‘Ja, natuurlijk klinkt dat allesbehalve normaal. Maar ik weet wel dat het echt is, Ariana.’

‘Maar die kleine gedaante die bij haar was. Wat betekent dat dan?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Dat zou kunnen betekenen dat het toch niet Romi is, maar misschien iemand anders.’

Ariana knikte.

‘Je zei dat je in het bos van Eigenbilzen was. In die bocht voor het kanaal hebben al een aantal jonge mensen zich

te pletter gereden op een boom. Kan het niet dat die gedaantes daar iets mee te maken hebben?’

‘Ja, dat zou ook kunnen.’

‘En dat ze daar nog ronddwalen omdat ze geen rust kunnen vinden.’

Ik schoot in de lach. Ariana keek me vertwijfeld aan.

‘Ja zeg’, zei ze verontschuldigend. ‘Ik denk maar hardop.’

‘Dat begrijp ik, maar dat is zo een cliché uit de films... Over doden die niet tot rust kunnen komen.’

‘Ja, maar toch. Misschien zit er in dat cliché wel ergens een kern van waarheid.’

Ik dacht na.

‘Misschien heb je gelijk. Maar ik trek me het verhaal van die Romi erg aan. Het speelt de hele tijd in mijn hoofd.’

‘Omdat jij hetzelfde hebt meegemaakt met Loïs?’

‘Ja.’

‘Dat is toch begrijpelijk.’

‘Ik weet waar die moeder doorheen moet. Ik heb zo met haar te doen. Ik zou zo bij haar willen langsgaan en haar helpen. Maar dat kan ik niet.’

Ariana legde over de tafel heen haar hand op de mijne.

‘Maak jezelf niet gek, hè. Je hebt al genoeg meegemaakt. Je kunt je het leed van de hele wereld niet aantrekken.’

‘Nee, dat weet ik wel. Maar dit komt heel dichtbij. Het nieuws staat er bol van. Iedereen is ermee bezig.’

‘Ja, daarom moet je proberen om dit objectief te bekijken. Dit, wat jij in het bos hebt gezien, hoeft niet noodzakelijk iets te maken te hebben met Romi’s verdwijning.’

‘Nee, dat weet ik wel, maar nu, door het hardop uit te spreken, krijg ik toch een onaangenaam voorgevoel.’

Ariana keek me bezorgd aan.

‘Wat ga je doen dan?’

‘Voorlopig niets, denk ik.’

Ik keek haar onderzoekend aan.

‘Of vind je dat ik Frederic De Jong moet inlichten?’

Ariana liet mijn hand los en ging rechtop zitten.

‘Maar wat ga je hem vertellen? Dat je twee gedaantes hebt gezien. In het bos. In de mist? Gaat hij je niet voor gek verklaren?’

Ik beet op mijn onderlip.

‘Ik vermoed niet dat Frederic zo zal reageren. Hij geloofde mij ook tijdens mijn zoektocht naar Loïs.’

‘Ja, maar dit is anders. De omstandigheden spelen in je nadeel.’

Ik keek naar Max, die van de gelegenheid gebruik had gemaakt om op de mat in de woonkamer te gaan liggen. Ik hoorde hem lichtjes snurken. Het uitje in het bos had hem uitgeput.

‘Ik weet alleen dat ik het mezelf niet zou vergeven als ik cruciale informatie niet zou delen met Frederic, alleen maar omdat het allemaal ongeloofwaardig klinkt. Ik weet wat ik gezien en gehoord heb.’

Ariana zweeg, volgde mijn blik naar Max en nam een slok van haar koffie.

‘Ik weet dat niemand op dit nieuws zit te wachten. Dat ik vermoed dat een dode Romi mij heeft toegesproken. Niemand is er klaar voor om het slechtst mogelijke nieuws te aanvaarden. Ik ook niet, Ariana.’

Ariana knikte.

‘Je moet doen waar jij je goed bij voelt, Caro. Daar geloof ik in. Jij hebt toen Lois weg was ook je buikgevoel gevolgd en dat is uiteindelijk haar redding geweest.’

Ik liet Ariana’s woorden even tot mij doordringen. Toen stond ik vastbesloten op en liep naar haar toe. Ariana was ondertussen ook recht gaan staan.

Ik omhelsde haar, lang en nadrukkelijk.

‘Dank je wel voor je luisterend oor’, zei ik. ‘Ik zou niet weten wat ik zonder jou moest doen.’

Ariana glimlachte twijfelend. Ik wist dat ze het er nog altijd moeilijk mee had dat uitgerekend zij iets met Rolf begonnen was, waardoor hij de kans had gekregen om dichterbij mijn gezin te komen. Ik had Ariana al zo vaak op het hart gedrukt dat zij daar geen schuld aan had, dat Rolf een ingenieus plan had bedacht dat hij tot in de puntjes had voorbereid en waar zij ook uiteindelijk het slachtoffer van werd. Het mocht niet baten.

‘Laat je me weten wat je gaat doen?’ vroeg ze.

‘Ja, zodra ik het zelf weet, hoor je van mij.’

‘Je weet dat ik in je geloof, hè?’ zei ze nog geruststellend.

Ik lachte en knikte.

‘Ja, dat vergeet ik niet.’

Ik riep Max’ naam en keek toe hoe hij met frisse tegenzin opstond. Hij stribbelde wat tegen toen ik hem op mijn arm nam. Met een laatste kus aan Ariana verliet ik het appartement.

Ik had genoeg stof om over na te denken.

Het is donker buiten. En koud. De wind speelt een spelletje met mijn haar en laat het dansen voor mijn ogen. Ik hou mijn hoofd voorovergebogen en probeer me niet te focussen op het kille gevoel dat zich langzaam maar vastberaden een weg zoekt door mijn dikke winterjas heen.

De weg door het bos wordt slechts schaars verlicht door de straatverlichting.

Ik loop haastig door. Het gevoel dat ik mogelijk te laat ga komen, doet me sneller wandelen dan ik gewoon ben. Mijn ademhaling klinkt snel en opgejaagd.

In de verte, net voorbij de rand van het bos, ligt een wit kapelletje. Ik blijf even staan en twijfel. Is dat de richting die ik uit moet? Ik kijk naar links. De smalle weg links van me doet me twijfelen. Ik kijk achterom, alsof het antwoord daar ergens ligt. De wind giert tussen de bomen. Ik kijk omhoog en zoek de maan, maar de bewolking speelt me parten.

Ik moet hier afslaan. Ik weet niet waarom. Het is geen bewuste keuze. Het is eerder mijn instinct dat mij verder drijft.

Ik loop verder en laat het bos achter mij. Ik weet waar ik ben. De weg hier is een stuk smaller. Auto's rijden hier zelden door. Het lijkt haast een vergeten weg die alleen nog veel gebruikt wordt door fietsers die hier 's ochtends en 's middags naar en van school rijden.

Een geluid doet me opschrikken. Een imposante schaduw suist rakelings voorbij. In een reflex duik ik voorover,

mijn hand half opgestoken in de lucht, een mogelijke aanval afwerend.

Het donkere indrukwekkende silhouet van een uil die met gespreide vleugels statig overvliegt, doet me opgelucht ademen. Terwijl hij wegvliegt, kijk ik hem na.

Een stem in de verte doet me opkijken. Een vrouwenstem die duidelijk hoorbaar is ondanks het janken van de wind.

Ik herken de stem. Zij is het weer. De vrouw die mij om hulp heeft gevraagd.

Ik sta op en loop verder. Ik weet niet waar ik naartoe geleid word, maar het is belangrijk dat ik blijf stappen.

Er is iets met deze weg.

Iets wat mij aantrekt, maar tegelijkertijd ook afstoot. Toch moet ik via deze weg naar mijn bestemming. Noodgedwongen. Een keuze heb ik niet.

Zij vraagt het van me. Eist het.

Een geluid doet me achteromkijken. Een auto nadert. Ik doe enkele stappen opzij en ga in de berm staan. De koplampen van de auto verblinden mij even. Een vreemd gevoel overspoelt mij. De wind lijkt me een duwtje in de rug te geven. Ik verzet me, kijk alleen nog maar in de richting van de naderende lichten die steeds sneller op me af komen.

Ik wil hier weg. Het is niet veilig. Dat besef dringt plotseling in alle hevigheid tot me door, maar iets houdt me tegen. Iets wat groter is dan ik. Sterker. Dwingender.

Wanneer de auto mij raakt en ik weggeslingerd word, knijp ik mijn ogen dicht, bereid ik me instinctief voor op de klap die zal volgen... Maar voordat ik besef wat er gebeurt, lijkt het alsof een onzichtbare hand me optilt.

Wanneer ik mijn ogen open en voorzichtig naar beneden kijk, ontwaar ik hoe mijn lichaam daar levenloos ligt, iets verderop in het weiland. De koplampen van de stilstaande auto verlichten de weg.

Ademloos kijk ik toe. Wacht ik af.

Wat is het dat ik zie? Wat speelt zich hier af? Waar ben ik getuige van?

Het portier van de auto opent zich plotseling, een been wordt zichtbaar...

Iets grijpt me plotseling langs achteren beet. Een stem dringt zich aan me op.

‘Mam?’

Een kinderhand trok opnieuw aan mijn schouder.

‘Mam, je bent in slaap gevallen...’

Met een schok belandde ik terug in de realiteit.

‘Loïs?’ mompelde ik terwijl ik langzaam mijn ogen opende.

Loïs vleide zich naast me op het bed en kwam tegen me aan liggen.

‘We hebben honger, mama’, zei ze zacht.

Verdwaasd luisterde ik naar haar stemmetje.

Ik was even op bed gaan liggen nadat ik vanmiddag samen met de meisjes en Léon en Daphne geluncht had. We hadden daarna nog uitgebreid zitten kletsen en het was gezellig geweest, maar toen ze weg waren, had ik ook gevoeld hoe moe ik was. Ik was even gaan liggen zonder dat het mijn bedoeling was echt te gaan slapen.

Ik keek naar mijn wekkerradio en besepte dat het bijna tijd was voor een vieruurtje.

‘Ik ben in slaap gevallen’, zei ik overbodig terwijl ik me naar Loïs toe draaide en haar liefdevol tegen me aan trok.

Ik duwde mijn neus in haar haar en snoof de geur op van haar lavendelshampoo, die altijd een rustgevend effect op me had.

‘Waar is Nouk?’

‘Op onze kamer. Ze is aan het kleuren.’

Ik kuste Loïs op haar haar.

‘Geef me nog even’, zei ik. ‘Ik ben nog niet goed wakker. Ik heb gedroomd, denk ik.’

Even was het stil tussen ons.

Ik probeerde de beelden te vangen die net nog in mijn hoofd hadden gezeten. Iets vertelde mij dat het belangrijk was dat ik ze onthield.

‘Je praatte in je droom, mama’, zei Loïs.

‘O ja? Heb jij dat gehoord dan?’ Ik glimlachte.

‘Ja’, antwoordde ze zacht.

‘Wat zei ik dan?’

‘Dat je goed moest kijken.’ Loïs keek me glunderend aan. ‘Dat zei je twee keer: ‘Goed kijken. Goed kijken.’

‘Echt?’ vroeg ik. Terwijl Loïs ijverig knikte, dacht ik na over haar woorden.

‘Goed kijken. Goed kijken.’

Ik sloot mijn ogen. Het leek opnieuw alsof ik opgetild werd, boven het schouwspel zoals het aan me vertoond was.

Ik zag de weg. Ik zag de auto. Ik zag mezelf in het weiland liggen. Ik zag het portier opengaan. Het been dat zichtbaar was.

Ik focuste op het been. Was het het been van een man? Van een vrouw? Van iemand die ik kende? Maar hoe ik me ook concentreerde, ik wist het niet.

Was dat wel waar ik naar moest kijken? Ik opende mijn

ogen en schudde mijn hoofd. Loïs had me zonder dat ze het besepte op het slechtst mogelijke moment gewekt. Cruciale informatie hing aan de rand van mijn herinneringen, maar terwijl ik erover nadacht, voelde ik ook hoe vluchtig alles was. Voor ik er erg in had, ontglipten de beelden me.

‘Kom’, zei ik. Ik liet Loïs los en ging rechtop zitten.

‘Ik ga een vieruurtje voor jullie maken.’

Loïs wipte op en haastte zich van het bed af.

‘Ik ga Nouk roepen’, riep ze terwijl ze de kamer uit liep.

Ik bleef even op het bed zitten terwijl ik voor me uitstaarde.

Ik wist zeker dat deze droom geen gewone droom was. Dat hij op de een of andere manier een cryptische boodschap bevatte. Het vrat aan me dat ik me hem niet helder voor de geest kon halen. En toch was dat net wat ik nodig had om hier iets mee te kunnen doen. Ik moest het me herinneren. Koste wat het kost.

‘Mamaaa...!’

Loïs’ stem haalde me bruusk terug in de realiteit.

‘Ja, ik kom!’ riep ik terug.

Ik haastte mij van het bed af, de kamer uit.

‘Ik kom!’

*De foto.
Hij vertelt je meer dan je kunt zien.*

Leesexemplaar